

ŐSZI ÜZENET

2008

Elvész az Ember.

Sokszor próbára szeretnénk tenni az Istent: 'Bizonyítsa be, hogy van, talán akkor elhiszem a létezését!'

Gyerekkoromban, mikor fellőtték az úrhajót, előttem van annak a pedagógusnak a gúnyolódó mosolya, amint bejött az osztályterembe azzal, hogy fellőtték az úrhajót, de nem találkozott az Istennel. Az osztály nagy része mosollyal adott igazat néki, igenelték kijelentését. Páran, akik ministráltunk, segítettünk a papnak a templomban (az iskolai hittan be volt tiltva, pedig állítólag vallásszabadság volt) néztünk magunk elé lehajtott fejjel, nem mertünk megszólalni. Mit mondhattunk volna kisiskolásként? Megalázva éreztük magunkat.

Az élet ment tovább, felnőttünk, hűségünkön semmit sem változtatott a hitünk miatti sok gúnyolódás, amiben részesültünk.

Felnőttként sok mindent másképp lát az ember. Ma is érik szívig ható dolgok az embert, de mindig érzi, hogy minden nehézség ellenére van támasza.

Amikor rácsodálkozik az őt körülvevő teremtetett világ szépségére, érzi mennyi ajándékot, kegyelmet kap az Istentől, és belső béke ragyogja be az ember egész lényét, és észrevétlenül találkozik az Ember az Istennel. Ezek az egyszerű találkozások teljesítik ki az ember élete értelmét.

Rácsodálkozni, érezni, szeretni, közelebb kerülni, igent mondani.

Jó érzés tölt el minden nap, hogy van

August Rodin: Kezek

támaszom. Én nem kerestem soha az űrben, természettudományban.

Sem emberi gonoszságok mélységében, hogy érvet találjak, ahogy sokan teszik. Mai írástudók divatos kifejezése a tagadására: miért engedte az Isten!

Ő talált meg engem, mert hagytam magam, hogy rám találjon.

Rám találjon, mint Emberben: egészségesben, betegben, boldogban, szomorúban, igazban, hamisban, gazdagban, szegényben, felmagasztaltban, lenézettben, letelepedettben, hontalanban, magyarban, idegenben, hívőben, hitetlenben.

Egyben mindannyian biztosan egyetértünk: Támaszra mindannyiúnknak szüksége van! Ha nincs Támasz, **Elvész az Ember**.

Hagyjuk, hogy találjon meg minket az igazi nagy Támasz, az Élő Igaz Isten, hogy könnyebb legyen élni minden nehézség ellenére.

Zoltán atya

Anna napi események

A Szent Anna templom búcsúja egész napos ünneplés volt, ami – ahogy minden fontos ünnep a faluban – istentisztelettel, szentmisével kezdődött.

Az idén maga a szentmise is különösen ünnepi volt. A szokásosnál is több hívő lakos és 'nyaralós' vett részt.

Tovább emelte az ünnepélyességet Csereklyei Andrea gyönyörű éneke, amellyel többször is megajándékozott minket a mise folyamán.

A szentmise végén került sor az idei egyházközségi kitüntetésekre.

Már negyedik éve, hogy az egyházközségért végzett áldozatos munkája elismeréseként – Szent Anna napon – egyházközségünk három tagja emléklapot és kis ajándékot kap.

Az idei kitüntettek:

Adorján Istvánné Vera, Száger Ottóné Ica és Zboray Péter

Zoltán atya nemrégiben elhunyt korábbi plébánosunkat, Horváth Sándort idézte, aki feljegyzéseiben sokszor említette hálával a sokat segítő Adorján Verát.

Száger Ica a többi között virágdíszével állandó szépítője a templomnak és a plébániakertnek.

Zboray Péter rendszeres segítője Zoltán atyának a komputer körül, de a misék körül is.

A szentmisét követően az ajándékba kapott szárnyasoltár-képet szentelte meg Zoltán atya.

A képet – édesanyja, Vörös Rozália festményét – Dr. Redő Katalin adományozta az egyházközségnek. A kép felszentelése alkalmából Dávid Katalin művészettörténész professzorasszony tartott rövid előadást. Az 1943-ban készült szárnyas oltár központi képe Máriát ábrázolja a kisdeddal, a két szárny képei pedig Mária életének számunkra is legfontosabb mozzanatait mutatják.

A professzorasszony a képek szakrális jelentéséről beszélt, majd néhány szóban a festő, Vörös Rozália mesterségbeli tudással megalapozott hit-élmény átadási képességét vázolta.

(A képpel részletesebben külön írásban foglalkozunk.)

Ezután az előkészített asztalokhoz vonultak a szentmisén résztvevők. A szerény agape – hála a mindig szorgos és áldozatkész asszonyoknak – jó körítést adott a találkozásoknak, beszélgetéseknek, az egyházközség élő közösségének.

Nem is oszlott fel a társaság hamar!

Ezzel azonban a napnak nem volt vége. A délutáni program első eleme zenei élményt adott, az Amerikában élő Magyar házaspár újabb ajándéka Lovász Irén Égi Hang című műsora volt a templomban.

Lovász Irén népdalénekes, de másképp. A léleknyitogató hangi világ mestere ő. Ha eddig nem tudtuk, hát most megtapasztalhattuk. Az elhangzott dalok szakrális szövegű népdalok, de az énekhang, a hangzás – amihez a hatásfokozó kontrát Mizsei Zoltán szolgáltatta, önmagában is magas színvonalon – tette egyedülálló élménnyé a délutánt a templomot megtöltő hallgatóság számára.

Köszönjük a szervezést Magyar Kálmánnak és feleségének, Vámosy Mikecz Juditnak!

Mindezzel a búcsú napjának még mindig nem volt vége! Ezután – Nyíri Csaba polgármester és Szelekovszky Bea, a Faluház vezetője jóvoltából – szabadtéri bográcsgulyás, jó borok, sütemények következtek és jóízű beszélgetések az asztaloknál. Az Ökrös együttes zenéjére hamar kialakult a templom előtti téren a táncház és a szó szoros értelemben apraja-nagyja ropta a táncot, vagy legalábbis próbálkozott vele.

A remek hangulatú, a búcsú valódi értelmét visszaidéző nap késő este ért véget.

Nevelős Géza

Vörös Rozália (Redő Ferencné) oltárképe

Az 1943-ban készült szárnyas kép Szűz Mária életének legfontosabb mozzanatait adja vissza.

A középső, legnagyobb méretű képen maga Mária a kisdettel látható. Széparcú Mária, gyermek Jézus. Fiatal asszony képe, amilyen a valóságban is lehetett Mária és valódi gyermeknek ábrázolt Jézus. A kép harmonikus, békét sugárzó.

A többi képeken az Angyali üdvözlés, Mária találkozása Erzsébettel, a Három királyok hódolata, az Egyiptomi menekülés, Jézus sírba tétele és Jézus mennybemenetele látható.

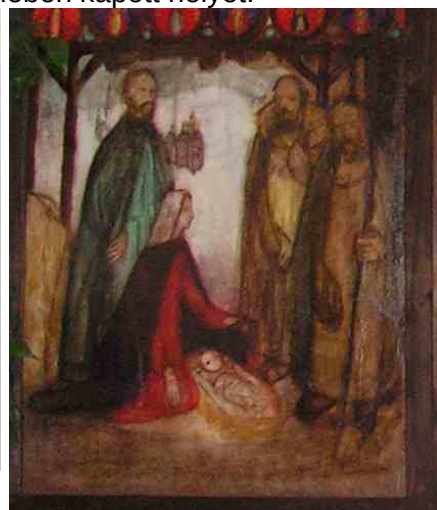
A kép a plébánia hittantermében kapott helyet.

Mária a Kisjézussal

Angyali üdvözlés

A három királyok hódolata

Visszatalálni a magyar kultúra gyökereihez (beszélgetés Magyar Kálmánnal)

A Magyar-család

Volt egyszer egy fiatal leány, akit – miután hátrahagyta szeretet rokonságát, barátait – a XX. század hatvanas éveiben igen messze vetett a sors, Leányfaluról Észak-Amerikába. Űkapja, Vámosy Mihály Leányfalunak, mint nyaralóhelynek egyik megalapítója volt.

A Jóisten gondviselése magyar közösségbe, magyar házastárs mellé rendelte és gyermekeit is megajándékozta a magyarság szeretetével, a magyar kultúra megbecsülésével.

Távoli idegenben élve vágyakozás támad a nyitott szívű emberben lelki gyökereinek megismerésére.

Ez a vágy a lelki gyökerek, a származás, az ősi kultúra felé visz. Így történt ez Magyar Kálmánnal és feleségével, Vámosy Mikecz Judittal is, akik 1962-63 óta élnek az amerikai New Jersey államban. Az önismeret vágya mozdult meg bennük is távol a hazától.

Mi az, hogy magyar? Mit hordozunk magunkban?

A választ saját kultúránk megismerésén, megtanulásán keresztül kapjuk meg. Más kultúrák befogadása csonka, félresikerült lelki épülést ad, ha a sajátunkat nem ismerjük. 'Az idegen szép', de csak ha már otthon, saját magunkban rend van!

Ismerkedve a magyar irodalommal, zenével, népművészettel, tánccal derül ki, hogy milyen kincs birtokában vagyunk, amit mi másoknál könnyebben értünk meg, fogadunk be, mert a vérünkben van.

Judit és Kálmán megtanulta ennek a saját kultúrának értékeit és feltámadt bennük a vágy, hogy ezt a tudást, ezt az örömet másokkal is megosszák. Magyarokkal és nem magyarokkal. Ez a sokszínű és egyedülállóan értékes lelki tartalom nem kizárólagos, hanem éppen befogadó, azaz más kultúráknak közvetít kifelé, és más kultúrákat közvetít nekünk.

Megindult a közvetítés. Zenekarok meghívása, táncos rendezvények, népművészet bemutatása az ott élő magyaroknak, valamint közös rendezvények más nemzetek csoportjaival. Magyar Folklor Múzeum, internetes honlapok (www.magyar.org, www.centrummanagement.org). Megannyi fórum a magyar kultúra alapértékeinek bemutatására.

De mi van itthon ebben a kérdésben? Bizony, nagyon szegényes az ismeret, inkább érdekes az idegen kultúra, de az is felszínesen, hiszen saját alapok nélkül másképp nem is lehet. A magyar gyökerek irtása a hatalomnak is tetszik, hiszen a gyökértelen ember a könnyen irányítható.

Judit és Kálmán ezért megpróbálkozott itthon is, Judit szűken vett hazájában, Leányfalun, hogy felmutassa, láttassa a saját, szinte elfeledett lelki gyökereinket, az ének, zene, tánc előadásával megpendítse lelkünk régóta rest húrjait. Ennek köszönhetjük a nyár eleji magyar muzsika és tánc délutánt, ahol gyermekeik is zenéltek, az Anna napi csodálatos Lovász Irén bemutatót és a nyárbúcsúztatót augusztus végén, amikor Szabó Dániel nagyszerű cimbalom játékát élvezhettük.

Az egyház mindenhol a kultúra fellegvára is, idegenben az anyanyelv védelmezője is, hiszen a nyelv, a kultúra nyitogatója és megemeli a lelket.

A magyarság különösen értékes és szép kultúrát tudhat magáénak, de nem törődünk vele ennek megfelelően. Gondoljunk csak arra példának okáért, hány neves, nagy zeneszerző forrásként nyúlt a magyar zenéhez. Ezzel nem más népek kultúrája fölé helyezzük a magunkét, de a sajátunkat csak illene ismernünk, szeretnünk.

Judit és Kálmán jelentős áldozatot is hozva igyekszik segíteni nekünk, hogy megtaláljuk a lelki gyökerekhez vezető utat.

Hittan tábor 2008, a Biblia éve a katolikus gyermektáborban

Immáron ötödik esztendeje töltötték meg a gyermekek Leányfalu legmeghittebb és talán legszebb helyét, a Szent Anna kápolna és plébánia csodálatos környezetét, Szalay Zoltán plébánosunk hívó szavára. Idén augusztus 25. és 29. között zajlott le a hittan tábor több mint ötven gyermek részvételével. Az öt napos együttlétén a legkisebb apróság alig négy éves volt, a „legöregebb” gyermek pedig már elmúlt tizenöt. Minden reggel szentmisével kezdtük a napot, ahol Zoltán atya megismertette a gyerekeket a szertartás részleteivel, értelmezésével. Arról, hogy ne maradjunk éhen, s hogy minden reggel rend várjon minket, Száger Ica néni vezetésével egymást váltva a helyi karitászos hölgyek gondoskodtak. Köszönet illeti mindazokat, akik munkájukkal, adományaikkal hozzájárultak az idei tábor sikeréhez, akik időt és energiát nem kímélve dolgoztak a gyermekekért. A tábor őrzői voltak: Czinki Tibor, Förgeteg Éva, Mohos Mátyás, Rozsnyói Éva, Sergyánné Kis Bernadett, Szakács Márk, Szalay Magdolna, Adorján Katinka.

Hétfőn a vidám ismerkedése és a játéka volt a főszerep, óvodástársak, osztálytársak, tavalyi táborozók találkoztak újra egymással és elevenítették fel barátságukat. Délután a vállalkozóbb szelleműek még a biblia-kiállítást is meglátogatták a református templomban, a nap végén pedig a gyermekek saját készítésű keresztsjeikkel a nyakukban vonultak hazafelé...

Kedden pólókra festettük a tábor emblémáját és egyéni rajzokkal díszítettük ki. Emellett volt sok játék, rejtvény, rajzolás, színezés illetve ének- és színdarabtanulás.

A harmadik nap Pilisszentlélekre utaztunk külön busszal, ahol a csodálatos fekvésű falvacska templomában a helyi plébános atyától ismertetést hallgathattunk meg a szent épület festményeiről, a településről, és a pálos romokról.

A szentmise után Rovnyai Imre bácsi egy rövid előadást tartott az ottani székely kapuról, majd nekivágtunk a kanyargó erdei ösvénynek, amely a pálos monostorhoz vezetett minket, ahol elfogyasztottuk szendvicseinket, nagyot játszottunk, és persze gyönyörködtünk a csodálatos tájban.

Délután visszaérve a plébániára finom meleg étellel vártak minket a leányfalui karitászosok.

Csütörtökön a kézműveskedés állt a középpontba: gyöngyöt fűztünk, fonalat csomóztunk, papírt hajtogattunk, szalmát fontunk, agyagoztunk, rajzoltunk és színeztünk, tehát mindenki megtalálhatta a kedvére való tevékenységet. Délután pedig megérkezett a mostanra már hagyománnyá váló ingyencség: a háromszáz ízletes palacsinta Török András és felesége, Binder Klára jóvoltából.

Pénteken délelőtt lázas készülődés következett az esti műsorra, színdarabok próbája, énekek tanulása, kellékek összeszedése. Az ebédet követően egy kis vetélkedővel lazítottunk, majd a játszótér adott otthont a népes gyerekseregnek.

Öt órakor a szülőkkel jócskán megszorodva töltöttük meg zsúfolásig a plébánia kertét, ahol a gyermekek előadását követően a hittantáborok avatott sáfára, Detky András képviselő úr erdei gombás szarvaspörköltje és Fürgeteg Ákos úr pompás borai mellett egészen a sötét estébe nyúlt a jó hangulatú beszélgetés.

Ezeknek az évről-évre megrendezett táboroknak nemcsak az az értéke, hogy a gyermekek jól érzik magukat együtt, miközben hitükben is növekedhetnek, hanem hogy a gyermekek között barátságok szövődnek és így a felnövekvő generációk lassacskán közösségekké válhatnak. Mindeközben a szülőknek is alkalmuk nyílik jobban megismerni egymást, és a családok ilyenkor együtt tölthetnek egy szép délutánt, estét. S tehetik mindezt a legideálisabb helyen, a Szent Anna kápolna mellett, a kedves plébániakertben.

Adorján Katinka

Hogyan készült a régi ember a halálra?

A régi ember nem félt úgy a haláltól, mint a mai. Jól tudta, hogy aki született, annak meg is kell halnia.

A régi ember hittal tudta, hogy a **halál** az élet folytatása, **átváltás**. A régiek már életükben készültek a halálra. „*Hatvan felé hazafelé*” – mondogatták.

Sokan a menyasszonyi- vagy vőlegényruhájukat őrizgették haláluk napjára. Volt, aki koporsóját is előre elkészíttette, s a padlásán őrizte azt. Sok asszony kifésült hajszálait egy életem át kispárnába gyűjtögette, és meghagyta, hogy majd „akkor” azt tegyék a feje alá. Úgy tartották, hogy az embernek „odaát” minden hajszálával el kell számolnia.

Az idős ember **bölcs** volt, ismerte az életet, és általában megérezte, tudta, mikor jön érte a halál. Volt, aki pontosan megmondta, melyik napon fog meghalni, s jóslata teljesedett is. Nem hívott orvost, nem esett kétségbe. Gondosan **előkészült** a nagy útra.

A régi ember általában otthonában, családjá körében halt meg. Előtte elrendezte dolgait, odahívta gyermekeit, unokáit, s meghagyta nekik, miként rendelkezik: **végrendeletet** tett. A hagyatékából a családtagokon kívül a templom és a szolgálók is részesedtek.

A halálán lévő ember **bocsánatot** kért a családtagoktól elkövetett vétkeiért, s **papot** hívott. **Meggyőnta bűneit**, majd (ha katolikus volt) magához vette az **Oltáriszentséget**. (Ez ma sincsen másképp.)

Régen a halálos beteget ágyastul a **mestergerenda alá** tolták, mert úgy tartották, így könnyebben hal meg. Kezébe égő **szentelt gyertyát** adtak. Sokszor maga a haldokló kívánta, hogy tegyék le őt az **anyaföldre**. (Molnár V. József nyomán)

Utolsó perceiben a külvilággal már nemigen törődött, csak a **Jóistennel**. Vele beszélgetett, s így tért Hozzá.

Talán ehhez hasonló **imát** mondott:

„...Oh fölséges nagy Úristen,
Benned bízom, Uramisten!
Nékem ördög ellenségem,
Hogy engemet elvesztene,
Bejön hozzám vigasztaló Szent Lélekúristen
Vigasztald meg én szívemet,
Bátorítsd meg én lölkömet,
Hogy láthassam szent színedet, amen.”

(Pötréte, Erdélyi Zsuzsanna gyűjtése)

Vagy esetleg így:

„...Én Istenem gyóntass meg engemet,
Hogy legyek neked
Gyóntatott embered.
Mennysországba csendítének,
Az angyalok felvivének,
Aranyos misét hallgatának,
Én lefekszek én ágyamba,
Minden testi koporsómba...
...Ha el találnék alunni,
Meg találnék halni,
Csak legyen az Atyának és Fiúnak
és Szentlélekistennek nevében, amen.”

(Somberek, Erdélyi Zsuzsanna gyűjtése)

Mindenszentek ünnepe

Sokan éltek e földön, akiknek nem tudjuk nevét, az ő **nevük nincsen lejegyezve** a naptárak lapjain, életük mégis **Istennek tetsző**-, s **embernek példát adó** volt. Ők is **szentek**, őket ünnepeljük e napon. Ilyen névtelen szentek az életüket családjuknak áldozó **édesanyák**, **édesapák**, az életüket nemzetükért vagy más nemzetért föláldozó **katonák**. Szent a társát **bajból kimentő** ember, aki maga belehalt a mentésbe, s szent az az ember is, aki egész életét a másik **szolgálatában** töltötte. Rájuk emlékezünk e napon, s az ő segítségüket kérjük, hiszen ők már a Mennysországban vannak.

Mindenszentek ünnepén a küzdő-, a szenvedő- és a diadalmas egyház együtt ünnepel. A **küzdő egyház** mi, élő emberek vagyunk, akik nap, mint nap vállaljuk az áldozatot, vagyis kötelességünket teljesítjük, amint azt Isten rendelte nekünk.

A **szenvedő egyház** a Tisztítótűzben szenvedő lelkek serege. Halálunk után lelkünknek meg kell tisztulnia, hogy az Égbe juthasson. Ezt a tisztulási időszakot a lélek a Tisztítótűzben szenved el. A **diadalmas egyház** pedig a Mennysországba jutott hívek társasága.

A régi ember hite szerint, amikor Jézus a mennybe távozott, a Tisztítótűzből lelkeket vitt magával. A **Tejutat „Lölkök útjának”** (Lelkek útja), Hadak útjának, Jézus útjának is nevezik. Régi hitünkben lelkünk a Lölkök útján, vagyis a Tejúton jut az Égbe. A Tejút a Tisztítótűz, s ha ezen végigmegy a lélek, a Jóistenhez jut.

Mindenszentek napját imádságban töltjük, s ez megerősíti bennünk a hitet, hogy életünk nincs a földre korlátozva: visszamegyünk a Jóistenhez.

Mi is szentek lehetünk, ha életünket szeretetben éljük le, ahogyan Jézus tanítja nekünk.

Régen e nap estéjén emlékeztek meg a halottakról, a halottak napi szokások e napon valósultak:

Ez a nap **dologtíltó nap** volt: nem volt szabad a földeken dolgozni, varrni, mosni, takarítani. Minden családban húztak egy-egy verset a halott családtagokért: **harangoztak** értük. A harangszó ideje alatt mindenki imádkozott, lelke Istenhez emelkedett. Úgy tartották, hogy a halott ember lelke megismeri a családtagja harangozását, s hazajön, mert tudja, hogy várják.

Az asztalnál a **halottaknak is terítettek** ezen a napon. A halott családtag kedvenc tányérját, evőeszközeit tették az asztalra: ezek őrzik számunka őt.

Minden eltávozott családtagnak **gyertyát gyújtottak** otthon, az asztalnál, s ha volt vízbe fűlt családtag, neki az asztal alatt égettek gyertyát.

Isten ilyenkor kimenőt rendel el a halottaknak, hogy lelkük hazajöhessen.

Ez a nap lehetőségét adta annak is, hogy azokkal találkozzék az ember, akik idegen földön haltak meg. Gyertyát égettek a **távolban elhunytért** is, így az ő lelkük is hazajöhetett.

A régi ember hite szerint, ha valakitől halála előtt nem tudott elköszönni, akkor annak a lelke **kóbor lélek** marad, de a halottak napi **imádságra** lelke hazatérhet. Így azokon a vidékeken, ahol őrzik ezt a hagyományt, nincs kóbor lélek, mert mindenki imádkozik halottaiért ezen a napon.

A **temetőben** rendbe hozták a sírokat, de nem volt szokás ott gyertyát gyújtani, sem koszorúkkal, virágokkal díszíteni a sírt, hiszen ezzel sok ember kevélysége és irigysége növekszik, versenyezvén, hogy ki díszíti jobban hozzátartozója sírját.

E nap estéjén a **templomban** fölállították a „**mindenki koporsóját**”, s a nép együtt imádkozott mindenki halottjáért. **Adományokat** vittek az emberek a koporsóhoz: lisztet, zsírt, szalonnát s más ennivalót. Ezeket másnap a pap szétosztotta a szegények között. Az asszonyok **kolduscipőt** sütöttek, amit a templom kapujában várakozó koldusoknak adtak.

Halottak napja **nem volt szomorú ünnep**. Hiszen miért szomorodjunk azok miatt, akik Istenhez készülnek vagy már Nála is vannak? A halál után következik a lényeges lét.

A magyar temető

A temető **szent hely**. Ezt jelzi az is, hogy kerítéssel határolják: elválasztják a hétköznapi világtól. Évszázadokkal ezelőtt az emberek a templom köré, a **templomkertbe** (cinterem) temetkeztek.

A sírkereszt, a **fejfa** mindig fából volt. Keresztet vagy szomorúfűzfát véstek rá, sokszor madárral. Őseink hite szerint ugyanis lelkünk madárrá változik, amikor meghalunk.

A magyar ember régen nem tett követ a sírra, mert úgy tartották, azt a Lölkök útján cipelnie kell magával. A kő hideg, kemény, élettelen, s nem talál a magyar ember lelkével.

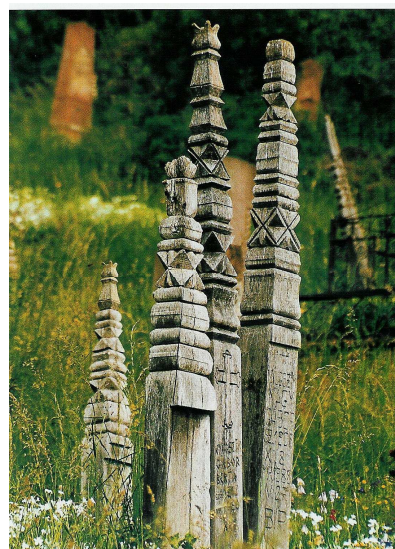
(A sírra helyezett koszorú és virág sem magyar szokás, csak az 1800-as években terjedt el, német hatásra.)

Régi fejfánk az emberalakot formázó gombfa, amely őseinknél az elhunyt ember szobra lehetett. A gombfának van feje, sapkája, kontya, bajusza, szája, nyaka, szíve, köldöke és lába. Ősi, Ázsiából hozott örökségünk ez. Ezekon a fákon külön jelzés mutatja az életkort és a nemet. (Molnár V József nyomán)

Az erdélyi reformátusok ma is **faragott főfát** (fejfát) állítanak. (**Kopjafának** csak a katona főfáját nevezték, mivel a katona kopóját szúrták le sírhantjára.) A főfáról leolvasható az elhunyt neve, kora s egyéb adatai. Olyan ez, mint egy személyi igazolvány. A fáról még az is leolvasható, hogy az embernek hány gyermeke volt. Ha a főfa tetején **csillag vagy gomb** van, akkor **férfi vagy legény** fekszik alatta, ha **tulipán**, akkor **asszony vagy leány**. A **királyoknak koronás** főfa járt.

Kopja alakú a **katonák** főfája. Sok mindent megtudhatunk tehát az elhunytól, ha ránézünk főfájára.

A katolikusok **keresztet** állítottak a sírra. Mire a kereszt-vagy a főfa fája elkorhadt, addigra az akkor élők közül már senki sem ismerte az alatta fekvő embert személyesen. Ezeket a fejfákat Szent Iván napján (június 24-én) elégették a síron, hogy a halott lelke visszatérjen az Egek Urához.

Kalotaszegi református fejfák

A régi magyar temető **vidám** hely volt. Szépen ír erről a nagy erdélyi építész és író: **Kós Károly** (részlet):

„A mi temetőink nem bús-bánatos halotti házak, a mi temetőink nem halálra emlékeztetők, nem néznek az élőkre gödrös, halotti szemmel.

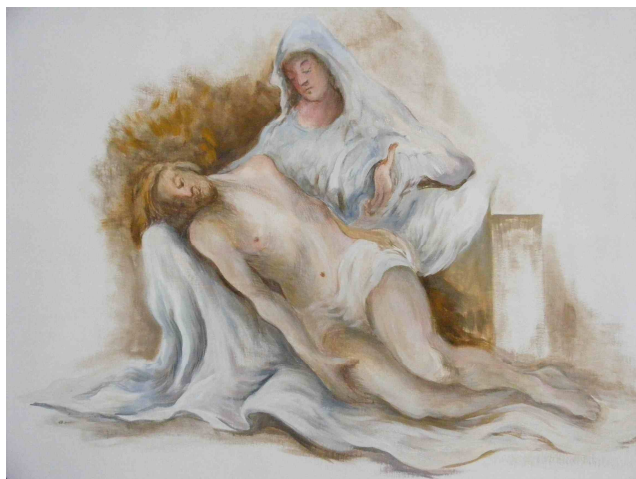
A mi temetőink nem hirdetnek elmúlást, de életet, örökkévalót...

Halottaink fejéhez nem állítunk komoly keresztet, sem rideg márványt, mi régi harcos pogány-unokák csillagos, buzogányos fejfát tűzünk halottunk dombjára: selyemlobogókat szüzek sírjára, tollbokrétákat gyermekek fejéhez. És ahány fejfa, mind színesre festődik: szelíd párákkel és csattanó pirossal íródik a faragott rím. És nem írjuk a fejfára, hogy: meghalt ekkor s ekkor; de komoly öreg betűkkel rárovódik az ősi írás: „Itt várja Jézusát...”

A mi temetőinknél nincs vidámabb kertje az Úristennek. A mi temetőinkbe nem halni mennek az emberek, csak stációt tartanak. Csak várják az eljövendő Jézust...”

Czárán Eszter

A leányfalusi temetőről

Újabb ajándékot kapott az egyházközség: Tarr György restaurátor festőművész Pieta képét (secco-ját) a ravatalozó épületében.

A halott Krisztust ábrázolja anyja, Szűz Mária ölében. A fájdalom, a gyász szimbóluma ez a kép.

Köszönjük a művésznek, egyházközségünk tagjának az alkotást, amellyel a gyászolóknak együttérzést sugall! Mária mozdulata, fájdalmas arckifejezése értetlenséget, egyben végtelen szomorúságot mutat, amely csapást ugyanolyan alázattal fogad, mint minden eseményt az 'angyali üdvözlés' óta.

A temetőlátogatáskor, halottainkra való megemlékezésük ne mulasszuk el a sír rendbetételét és az imát! A temető 'központi keresztje' az adományozó Polják család emlékeresztje a temető közepén, így a távolban eltemetettekért a virágot, gyertyát ennél a síremléknél kell elhelyezni.

Hittan-órák 2008/ 2009 (minden héten keddi napon)

1. oszt.	12:15 – 13:00	6-7-8.oszt.	13:00 – 13:45
2. oszt.	14:45 – 15:30	óvoda	15:30 – 16:15 (hétfőn!!)
3. oszt.	14:00 – 14:45	Ref.iskola kat.tanulói	– péntek 16:30
4-5. oszt.	14:00 – 14:45	Felnőtt (keresztségre, első áldozásra): egyénileg	

Egyházi események az őszi folyamán

Idősek, betegek szentmiséje október 12.-én, a szentmise keretében a betegek szentsége kiszolgálására is sor kerül.

Gyónási lehetőség: szentmisék előtt fél órával, illetve előzetes megbeszélés szerinti időpontban.

Idősek és betegek szentséggel való ellátása otthon a hónap első péntekén, vagy előzetes megbeszélés alapján.

Mindenszentek napján, november 1.-én, 15 órakor a temetőben, a ravatalozó előtti kegyeleti helyen szentmisével emlékezünk halottainkra.

A szentmisék rendje:

Hétfő, kedd, péntek	17:30
Szerda, csütörtök	8:00
minden első pénteken mise után szentségimádás	
Szombat, vasárnapi előmise	17:30
Vasárnap	9:00
Családok miséje	10:30

Római Katolikus Plébánia telefonszáma: 26/383-091
Cím: Szent Imre herceg útja 14.
Plébániavezető: Szalay Zoltán atya

Ügyfélfogadás: Kedd: 18:00-19:00, csütörtök: 9:00-10:00, vagy előzetes telefonos megbeszélés szerint